

Áldás Békesség

Az angyalföldi reformátusok hirlevele

Kedves Testvérek!

Ha lassan is indul a tavasz, a naptár már jelzi a változást. Nem csak a napok hossza, a szívünk is érzi az új időszak kezdetét. Az élet és az idők örök rendje szabja meg létünket, gondolkodásunkat. Aki nem veszi komolyan az évszakok periódusait, aki nem éli meg az ezekben elrejtett üzeneteket, az csak vegetál, de nem él! Erre tanít egyházi naptárunk is. Aki nem tud farsangolni, és böjtölni az nem érti, és ami még rosszabb, nem értékeli a húsvét csodáját, üzenetét. Isten növekvő életkorunkkal és fogyó időnkkel tanítgat az élet dolgainak megbecsülésére.

A böjti idő különösen is alkalmas arra, hogy megpróbáljunk egy kicsit visszafogottabban élni. Végiggondolni saját és szeretteink életét. Megkeresni azokat a pontokat, ahol változni kellene. Meglépni, és kimondani azokat a dolgokat, amik eddig a lelkünket nyomták. A tavasz a változás, az új kezdetek időszaka. Ennek azonban csak akkor van értelme, ha tudatosan, a mindennapokban és Isten előtt tudjuk megélni. Csak akkor értjük meg, hogy mit is jelent a húsvéti feltámadás, ami által új látásmódot nyerünk: Megváltott vagyok! Nem vagyok egyedül! Velem az Isten!

A böjt pedig éppen annak felmérése, hogy mire vagyok képes önmagamért. Tudok-e az életemből kiszakítani időt a csendre, az Istennel való beszélgetésre, csak leülni talán éppen Bibliával a kezünkben, és meghallani az Ő válaszát. A gyülekezetben keresni és megtalálni a helyemet. Biztos lehetek benne, hogy ha nem én akarok választani, hanem rábízom magam Isten kegyelmére, akkor meg is lesz az a hely, ami nekem készített.

Talán már unalmas a sok-sok hívogatás, de hidd el, Testvérem, ez érted és miattad van! Isten nem azért váltott meg, hogy hagyjon elveszni. Ő hív és vár a sokféle gyülekezeti alkalmunkon. A böjti előkészítőktől a gyülekezeti csendes napon át a kertrendezés jó hangulatáig mind-mind önmagunkhoz, a közösséghez, Istenhez visznek közelebb. Ezeket nem részletezném, hiszen elolvasható az új honlapunkon, a facebookon, és e levél mellékletében. Amit kiemelnék, az, hogy már lehet jelentkezni az áprilisi gyülekezeti családi hétvégékre, amit Mályiban tartunk. Gyermekek- és ifjúsági nyári táboraink időpontjai is megvannak, amelyekre várjuk az érdeklődőket.

Isten kegyelme, hogy a templom melletti telken – a megnyert pályázati támogatásból - idén elindulhat óvodánk építése. Ez is mutatja, hogy Isten jövőt szán gyülekezetünknek: a következő nemzedéket bízva ránk. Kérlek benneteket, hogy imádságban hordozzátok ezt a nagy munkát! Ne csak a falak felépítését, hanem azt is, hogy olyan munkatársakat találjunk, akik szívvel és hittel tudnak majd itt szolgálni. Értékül külön is kérlek benneteket, Testvéreim, ha tudtok olyan embereket, akik óvodavezetőként, óvónőként alkalmasak lennének erre a feladatra, szóljatok nekik, nekünk, hogy egymásra találjunk, és így is dicsőséget szerezzünk Istennek.

Kívánok, Szeretteim, mindnyájatoknak Istenhez közelebb vivő böjti időszakot és a húsvéti feltámadás boldog örömeit.

A találkozás reményében, szeretettel:

2019 böjti évben

Szloboda József lelkipásztor

Azoknak, akik az ünnepek alatt elutaznak vagy egyéb okok miatt nem tudnak eljönni a templomba,
ÁLDOTT HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁN A GYÜLEKEZET PRESBITÉRIUMA!

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Böjt, ami észrevétlen

■ „Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek...” (ApCsel 22:2)

Több gondolat kavarg bennem. Mindaz, amit eddig a böjtről olvastam, hallottam, kipróbáltam. Néhány tetszett közülük, mások inkább érdekességnek tűntek. Én évente kétszer, újból és újból nekifeszülök a saját elképzelésem szerinti böjtömnök, hogy lelki tisztítókúrát tartva felfrissítem elgémberedett tagjaimat.

Most azonban legutoljára, az általam kiválasztott időszakon kívül érkezett hozzám az elcsendesedés, töprengés, tapasztalás és felismerés.

Félre tenni valamit. Ezt szerettem volna. Zavaró gondoktól és gondolatoktól megszabadulni. Mint egy vasmacskát húztam magam mögött életem darabkáit, lassítva, fékezve az értelmes előrehaladást. Fontosnak tűnő dolgokat, szokásokat, gyakorlatot, rutint halmoztam fel. Elérkezettnek éreztem az időt, hogy ezeket mind újragondoljam, s elengedjem. Hadd menjen!

Perifériára szorítani a vágyat. Ezzel a legnehezebb megbirkózni, hiszen a holnap ígéretei mindig kecsegtetők. A Sátán nagy eszköze a hiúság, s ezeket nagyon könnyű álmokba csomagolva tálni. Ráadásul, ha néhány álmunk szertefoszlik, akkor újra lehet álmodni azokat. Új köntösbe, új részletekkel gazdagítva, újabb távlatokat nyitva, színesebb lepkéket röptetve. Talán éppen ezért választják némelyek a böjtölésnek azt a külső formáját, melyben az ételt és az italt csökkentik. Jóllakottan könnyebben álmodozunk, éhezve viszont be lehet szűkíteni ezeket. De vajon le lehet-e tiltani minden vágyat?

Perifériára szorítani az elképzelést. Hányféle igehirdetést hallottunk már a böjtről?! S némelyik tetszett, vagy éppen a gyakorlatát is próbáltuk megvalósítani. Ha nem egyedül kell küzdeni, hanem társakat is találunk hozzá, akkor még izgalmasabb is lehet. Ismerni kell hozzá magun-

kat, mert önáltatás lenne olyan böjtbe belekezdeni, amihez sem időnk, sem környezetünk nem áll rendelkezésre. Például hiába is vonzó, hogy elutazzunk Qumránba (Izrael)... Lehet, hogy életet átformáló élmény lenne, de legtöbbször től meglehetősen távol van. Szóval milyen elképzelésed van, idén mire lesz bátorságod, mire lesz kitartásod?

Perifériára szorítani a keresést. Amikor a frissen Istenre rátalált ember csillogó szemmel kutat tovább, annál szebb nincs. „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.” Azoké, akik úgy érzik, hogy a lelki tartalomtól (amibe most kóstolt bele először) soha nem elég. Azoké az Isten országa, mert ők fáradhatatlanul keresik tovább az életet forrást. Annak, aki most vasárnap hallotta élete megszólító és legnagyobbprédikációját, nehéz azt mondani, hogy várj a következő vasárnapig, és addig imádkozz türelmesen, csendben.

Perifériára szorítani a most kényszere. Ráadásul MOST van itt a böjt ideje, és hogy nézne ki, hogy húsvét után, vagy éppen a nyári nyaralás alkalmával, amikor a család sorban áll fagyieért, azt mondaná valaki, hogy „én éppen böjtölök”. Húsvét előtt van a böjtnek ideje, minden bibliaolvasási és imádkozási rend abban az időben segít felkészülni.

„Mikor hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek...” Még jobban, még annál is jobban. S mindaz, ami az ember fejében a böjttel vagy akár Jézussal kapcsolatban kavarg, elnémul. Mert amikor Jézus megszólal, igazán megszólal szívedben, az kiszorítja a nem oda való dolgokat. Nem azt írja az Ige, hogy még jobban elcsendesítették magukat, hanem hogy elcsendesedtek. És szerintem EZ volt a böjt, mert az igazi böjtöt Isten Lelke munkálja benned.

KISS GYÖNGYI

Miért sírsz?

■ Olvasandó: János 20: 1-16)

Keresztyén ünnepeink sorában, húsvétkor, a Krisztus halálából való feltámadására emlékezünk. Az, hogy Jézus, halála után újra életre támad, annak jele, hogy Isten elfogadta azt az áldozatot, amit értünk mutatott be; immár nem a Sátán fennhatósága alá tartozunk, hanem Krisztus uralma alá, hiszen megváltott bennünket; a menny nyitva áll az ember előtt, mert Isten várja az embert a Vele való örökös közösségre.

Az első húsvéti reggelen a tanítványok még semmit sem értettek ebből. Nagypénteken meghalt Jézus, aki anynyi csodát tett a szemük láttára, most pedig arra érkeznek meg, hogy a sírja is üres. Jézus által a mennybe pillanthattak be, Isten hatalmát sejtették meg, feloldozta őket megkötöttségekből, kiemelte őket bűnökből, és tanította nekik Isten Országának rendjét. Most pedig csak annyit látnak, hogy Jézus teste nincs meg. Itt név szerint magdalai Máriát említi János, aki az üres sírt látva fut Péterhez, aki egy másik tanítvánnyal – valószínűleg Jánossal – szintén nem lát semmit, majd mindketten tehetetlenül visszatérnek a többiekhez.

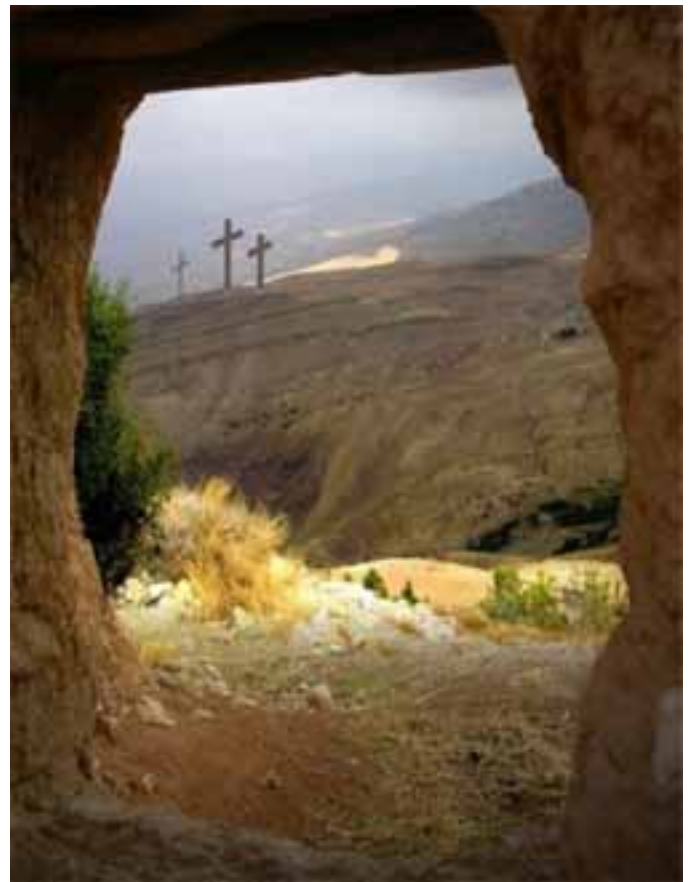
Mária továbbra is ott marad és sír. Újra egyedül, újra tehetetlenül, hiszen Péter sem tudta, mitévő legyen, hogyan is oldhatná meg ő ezt a helyzetet. Ugyanakkor kiemelendő, hogy ez az asszony legalább ott marad és gyászol. Péter – tudomásul véve a helyzetet – befejezettnek tekinti a történetet. Ők nem indulnak el kérdezni másokat, hátha látta valaki. A vezetőkhöz, vagy a sír tulajdonosához sem mennek el megkérdezni, hogy ő vitette-e el Jézus testét. Tudomásul veszik, ami történt, és visszatérnek a többiekhez.

Ekkor jelenik meg a két angyal Máriának, és teszik fel neki a kérdést: miért sírsz?

Sokféle választ tudna adni erre a kérdésre az ember. Reménytelenség, tanácstalanság, kudarcok, veszteségek sora tanít meg sírni, elengedni, gyászolni. Ugyanakkor annak ellenére, hogy a tanítványok még csak annyit látnak, hogy nincs a sírban Jézus teste, a megváltás már megtörtént. Húsvét történetének egy olyan pillanata ez a jelenet, amelyben a gyász fájdalomát még nehezen tudja áttörni a feltámadás tényének felismerése.

Rengeteg futás van abban a történetben: fut Mária Péterhez, fut a két tanítvány is – mint minden ember, aki fájdalommal, veszteségekkel találkozik. Viselkedésük tanácstalanságot árul el, kapkodást és hitetlenséget. Jézus beszélt nekik korábban haláláról és feltámadásáról, de

mintha nem emlékeznének erre. A halálát látják csupán. Mikor mi is a nehézségeket, tragédiákat, igazságtalanságot és hiányokat látjuk, hajlamosak vagyunk beleragadni a tanítványok látásába. Elfelejtjük, hogy a megváltás már megtörtént. Sírunk tehetetlenségünkben és dühünkben, pedig a két angyal minket is kérdez: „Miért sírsz?”

Mária tekintetét ez a két angyal az ég felé kellene, hogy emelje, de ő, mintha fel sem ismerné, hogy két angyalt lát. Ugyanakkor megjelenik mellette a feltámadott Jézus maga, és néven szólítja, amely teljesen átformálja mindazt, amit eddig gondolt. Már érti, hogy nem a kertész vitte el Jézust, hanem Ő feltámadt, és ez hatalmasabb minden emberi tervnél.

Ha csüggedésünkben mi is csak a hiányokat és veszteségeket látjuk, jusson eszünkbe ez a történet! Több van a látszat mögött. Kétségbeejtő helyzetek közt, félelmek közt mi is megtapasztaljuk: Jézus megáll mellettünk, szól hozzánk. Tekintetünket az ég felé emeli, és megérteti velünk: a történet nem ott ér véget, ahol mi tanácstalanul pontot tennénk, és csak sírni van erőnk. Az Isten csodája, igazából ezen a ponton lesz nyilvánvalóvá számunkra.

KISS GYÖNGYI

Nagypénteki énekeink

Énekeskönyvünkben a 338. szám alatt található, „*Lelki próbáimban, Jézus, légy velem*” kezdetű dicséretünk sokak számára jelent vigasztalást a mindennapi küzdelmekben. Az ének egy imádság, amely Isten segítségét kéri, ugyanakkor annak reménységét is megfogalmazza az ének írója, hogy a sok szenvedésben megéri kitartani a hit mellett, mert Isten Országá megnyitja annak, aki ragaszkodott földi életében az Istenhez. Az élet lelki küzdelmeit és próbáit, Jézus Gecsemáné-kerti imádságának, nagypénteki szenvedésének és halálának mintájára dolgozza fel. A félelemmel szemben az Istenhez való ragaszkodást, a kísértéssel szemben a krisztusi áldozatot, a szenvedésben az értünk gyötrődő Krisztust, az elmúlással szemben az üdvösséget hangsúlyozza. Ezzel szemléletváltásra indít bennünket; saját nyomorúságaink helyett Krisztusra irányítja tekintetünket.

Az ének kapcsán a szerzővel is érdemes megismerkednünk. Montgomery Jakab 1771. november 4-én született Délnyugat-Skóciában. Szülei a cseh-morva közösség tagjai és misszionáriusai voltak, így ő is ebben a szellemben nevelkedett. Mivel szüleit fiatalon elveszítette, kenyérkereső szakmát kellett tanulnia; egy pékséghez szerződött. Már ekkoriban is szívesen írogatott költeményeket és énekeket – bár többnyire inkább saját maga számára. 1795-től egy könyvkereskedésben dolgozik, és ebben az időben elkezdi foglalkozni társadalmi kérdésekkel is, amikkel kapcsolatban verseket, cikkeket ír. Foglalkozik a rabszolga-kereskedelem, a rabszolga-felszabadítás vagy épp a gyermekmunka kérdéseivel, de születnek politikai tartalmú írásai is. Ezek miatt két alkalommal be is börtönzik.

Neve számunkra leginkább ének-szövegei miatt ismert. Előbb egy lelképásztor (James Cotterill) felkérésére segít összeállítani egy énekeskönyvet (A Selection of Psalms and Hymns Adapted to the Services of the Church of England) 1810-ben, amelyhez ő maga is szerez ének-szövegeket, majd 1822-ben saját énekeskönyvét is kiadja, amelyben a zsoltárok mintájára költ énekeket (Songs of Zion: Being Imitations of Psalms). Élete folyamán körülbelül 400 éneket szerzett, amelyek közül mintegy százat ma is énekelnek szerte a világon.

Életében is elismert emberként tért örök nyugalomra 1854. április 30-án. Emberszeretetével és mély hitével aktív szereplője volt városának, Sheffieldnek, ahol egy szoborral is emléket állítottak személyének.

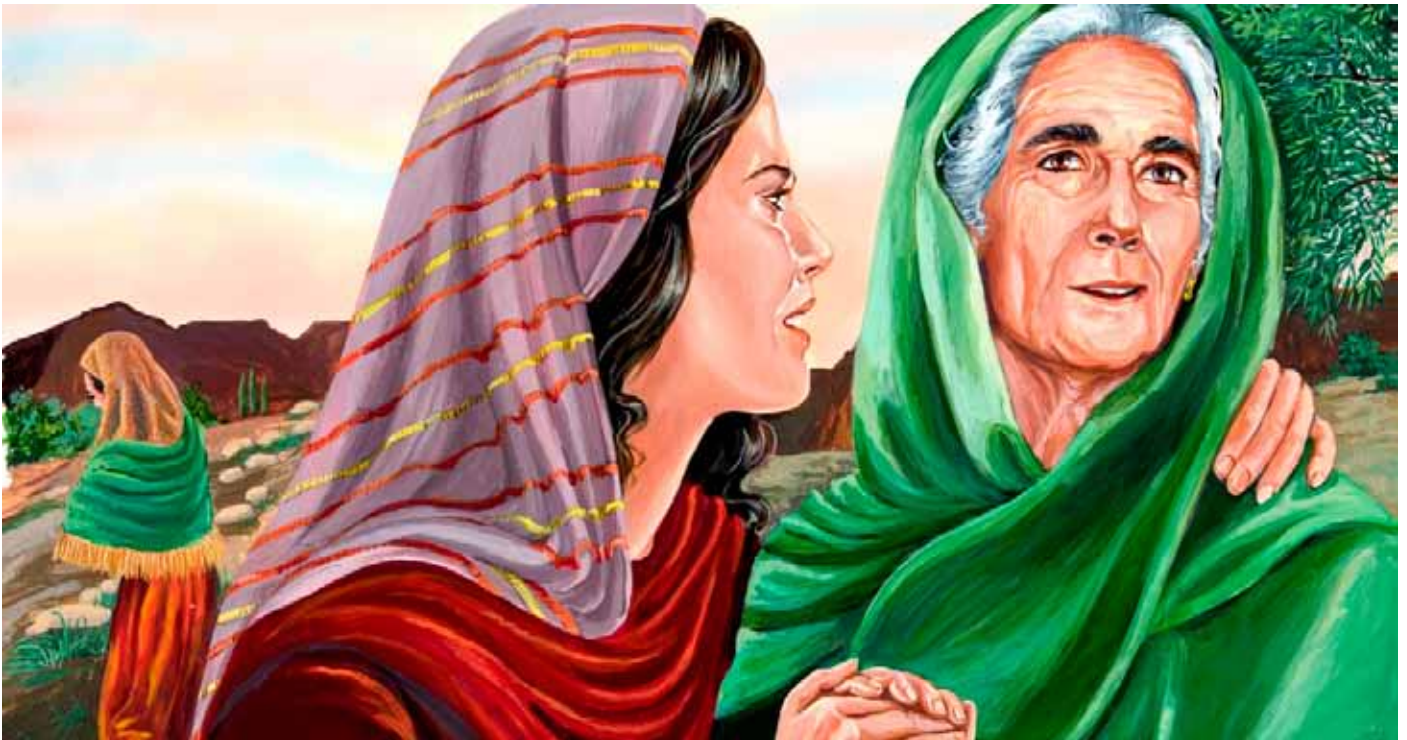
A másik énekünk, amelyre írásomban kitérek, a 431-es szám alatt található „*Ó, Krisztusfő, te zúzott, Te véres, szenvedő*” kezdetű énekünk, melynek szerzője Leuveni Arnulf ciszterci apát. Életéről keveset tudunk. 1200 körül született Leuvenben, majd később 10 évig egy ciszterci kolostor apátja volt. Miután visszavonult, hogy a tudománynak szentelhesse életét, egy éven belül meghalt (1250 körül). Élete során főként himnuszokat írt, latin nyelven. Énekeskönyvünkbe egyik leghíresebb művének, a „*Salve mundi salutare*” elnevezésű énekciklusának egyik darabjaként került bele az „*Ó Krisztusfő, te zúzott*” kezdetű dicséret. Az énekciklus Jézus öt sebéről szólva fogalmazza meg üzeneteit; az általunk ismert darab, Jézus fejről szól. Imádság és elmélkedések egyaránt tükröződnek a verssorok között.

Az ének dallama eredetileg világi szöveggel és világi célra íródott. Szerzője Hassler Hans Leo (1564-1612). A későbbiekben több formában használták fel a dallamot; például Bach és Buxtehude is feldolgozták, énekeskönyvünkben pedig ugyanezre a dallamra énekeljük 180. dicséretünket is, melynek szövegét Lengyel József (1770-1822) szerezte.

KISS GYÖNGYI

Isten gondviseléséről – Ruth könyve alapján 5.

■ Olvasandó: Ruth 2: 17-23

Szeretteiket elveszítve, magukra hagyottan él Naomi és Ruth, mikor történetükben a fordulóponthoz érünk. Mostanra már inkább a megnyugvás jellemzi őket, valamint a kimondott gondolatokban újra megjelenik az Isten-tapasztalat megfogalmazása. Boáz által Isten gondoskodik a két asszony mindennapi kenyeréről, amivel megszűnik létbizonytalanságuk.

Naomi áldást mond Boáz segítségéért. Reménysége is újjáéled, de egyben hite megújulásának is tanúsága az, amit mond: mintegy Isten gondviselésébe ajánlja Boázért, hogy könyörületre indult kettejük sorsa iránt. Áldása imádsággá lesz. Fontos látnunk ennek szemléletét, ha Isten gondviseléséről gondolkodunk. Ez a két asszony nem elvárja a segítséget távoli rokonuktól, hanem hálásak azért, amit ad. Ez a szemlélet pedig további segítségre fogja indítani Boáz is. Isten irányítja ennek a három embernek a találkozását, életükbe beleszövődnek az áldás fonalainak szálai.

Mikor kéréseinkre nem halljuk Isten válaszát, vagy nem látjuk az imáinkban kért változásokat, emlékezzünk erre a történetre! A változás ott kezdődik, hogy az ember megteszi, ami rajta áll. Isten pedig az Ő munkáját bennünk kezdi el, és nem körülöttünk, a körülmények megváltoztatásával.

Mikor Ruth elmondja Naominak a történeteket, tulajdonképpen bizonyoságot tesz. Elmondja, hogyan lépett be Isten az életükbe. Bizonytal voltak nekik is kérdéseik, de a legfontosabb az, hogy megértették: Isten kezében vannak. A mi bizonyoságtételeink forrása is önnön szemléletünk, amelyben meglátjuk, hogy Isten cselekedett életünkben. Ezekre néha lehetetlen felkészülni, hiszen nem várt módon történnek. Máskor pedig éppen azt tapasztaljuk, hogy régóta Ő elé tárt kéréseinket válaszolja meg az Isten.

Van ebben a történetben egy fontos fogalom, ami magyarul megmentőt, kiváltót jelent. A góél fogalmát arra alkalmazták, aki rokona földjét megvásárolhatta, ha az a rokon eladósodott, vagy épp kiválthatta a szolgaságból családtagját. Isten gondviseléséről gondolkodva ennek a fogalomnak üzenete az, hogy Isten is Megmentő, Kiváltó számunkra: Ő ment ki a reménytelenség béklyójából, folyamatos harcok és kudarcok körforgásából, vagy épp a halál állapotából. Mikor meginog a hitünk, gondoljunk mi is azokra az alkalmakra, mikor Isten közbelépését tapasztalhattuk! Legyen szemünk meglátni, hogy nem csupán emberekkel és helyzetekkel van dolgunk, hanem rajtuk keresztül Istennel is, aki be akar lépni az életünkbe, hogy lehetőséget kínáljon vagy épp változást, esetleg megállítson a rossz úton, amin elindultunk. Mi is megvigasztalódhatunk az által, amit Őbelőle megismertünk.

KLÉRI-CZAKÓ SZILVIA

Bibliai városok

Kedves Testvérek

Az újság oldalain keresztül szeretnék Izrael városairól több információt megosztani Veletek.

Jelen írásomban Jeruzsálemet mutatom be.

Nevének jelentése a „béke városa”. Sajnos ez a jelentés ma már nem állja meg a helyét. Régtől fogva ez a város három vallás szent helye: a keresztyéneké, a zsidóké és muszlimoké. Mindhárom vallás egy-egy sokat hallott szent helye található itt: a Siratófal, a Szent Sír-templom és a Sziklamecset. Vajon ez a város „csak” Jézus Krisztus szenvedése, halála és feltámadása miatt lett fontos? A város csak úgy lett a semmiből? Erre keresem most a választ. Kérlek, tartsatok velem az úton!

Jeruzsálem már a Kr. e. IV-III. évezredben lakott volt, és lassan várossá fejlődött. A Kr. e. II. évezred kezdetétől kánaánita népek lakták e területet, és meghatározó szerepük volt Jeruzsálem fejlődésében. A várost fallal vették körül, amely megvédte a jebuzeusokat az izraelita honfoglalás idején. Már akkor is éltek a pszichológiai hadviseléssel, és azt terjesztették, hogy Dávidot a vakok és sánták is elűzik Jeruzsálem alól. Dávid először a külső várost foglalta el, de nem jutott be a város falain belülre. A leírások szerint csellel sikerült meghódítania a sziklavárost. Mivel a várat három oldalról fal védte, komoly felszerelés hiányában ennek ledöntése szóba sem jöhetett. Valószínűleg próbálták ostromolni a várat, de ez csupán figyelemelterelés volt. Akkor hogyan sikerült mégis meghódítani? A város falain belül nem volt forrás, a vizet valahogy be kellett juttatni. Ezért már a Kr. e. II. évezredben egy alagutat ástak a vár és a forrás közé, amelyen tudtak vizet szállítani még ostrom alatt is. Ezt az alagutat használták Dávid katonái. Amíg a sereg nagyobbik része ostromolta a várfalat, addig egy kisebb csoport katona az alagúton át bejutott a várba. Kinyitották a várkaput, és a csata eldőlt. Dávid elfoglalta Jeruzsálemet. A sziklavárban telepedett le, s Dávid városának nevezte el. Így lett Izrael központja, de később még fontosabb „feladata” lett a városnak. A frigyláda örök lakhelyéül Isten választotta ki a várost. Így Dávid odavittette a szent ládát. Dávid templomot is szeretett volna építtetni, de Isten megakadályozta ebben, azonban megígérte neki, hogy utódai megépítik a templomot. Dávid belenyugodott Isten döntésébe, viszont minden előkészületet megtett: földet vásárolt, terveket készített, és az anyagi feltételeket is megteremtette. Fia, Salamon építtette meg a templomot.

A templom formája a szent sátoréhoz hasonlított, amiben addig őrizték a frigyládát. Salamon temploma nem a hihetetlen méretei miatt vált híressé, hanem a különleges díszítése miatt. Sok helyen arannyal, drágakövekkel és sok-sok féle faanyaggal borították. Ahogy Isten is kinyilatkoztatta a templom elkészültekor, ha a zsidó nép hű marad törvényeihez és betartja parancsolatait, a templom áldott lesz és fennmarad sokáig. Sajnos nem így történt. A templomot aztán kifosztották több részletben, és porig is égették, elpusztult. A város pedig a mai napig is csak halovány árnyéka régen kapott nevének.

NAGY GÁBOR

Nem kétezer éve történt

Milyen sokszor mondjuk, hogy Jézus már kétezer éve járt itt ezen a világon. Mindazokról, amit tett, úgy beszélünk, mint már réges-régi történekekről.

Ha a Bibliában olvassuk az Evangélium igéit, akkor is úgy gondolkodunk, hogy ezek már nagyon régen történtek. És a dolog egyik fele a mi szemszögünkből nézve így is van. Valóban kétezer éve megtörtént csodákat, elhangzott szavakat örökítettek meg a könyvek szerzői. De csak a mi szemszögünkből nézve. A mi Urunk Jézus Krisztus a feltámadása után negyven napot töltött még az övéi között, mielőtt felment a mennybe. És akkor nem csak a neki előkészített dicsőségbe ment vissza, de az időtlenségbe is, tehát számára megszűnt az idő.

SOLYMOSI SÁNDORNÉ JUDIT NÉNI

Múlt századi emlékek

■ „És mondék: Ah, ah Uram Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok én!” (Jer. 1:6)

Kedves Testvérek!

Mint tudjuk: Jeremiás szólt eképpen az Úrhoz. Még szerencse, hogy az Úr másképpen gondolta. Hiszen neki szüksége van a fiatalokra, az ifjúságra, mint mindnyájunkra, kicsikre és nagyokra egyaránt. Ezért szeretném most megosztani a testvérekkel Solymosi Sándorné Judit néni egy kedves emlékét, amit leírt nekünk.

A Reformátusok Lapja olvasói még tavaly ősszel részletesen tájékozódhattak egy 75évvvel ezelőtti történelmi és egyháztörténelmi jelentőségű eseményről. Ez az esemény a SOLI DEO GLORIA (SDG) református diákszövetség balatonszárszói konferencia telepén 1943.

augusztus 23-30. között megrendezett Magyar Élet Tábor volt.

A konferencia 600 résztvevőjével a II. világháború alatti időszak legnagyobb magyar értelmiségi találkozója, s egyúttal a népi mozgalom legnagyobb összefojetele volt. A résztvevők között ott voltak neves írók, politikusok, lelkészek, tanárok, az SDG tagjai, paraszt- és munkás fiatalok és a társadalom számos irányzatának képviselői.

A konferencia fő témáját az adott korszak, a II. világháború vészterhes időszaka szabta meg: „Mi lesz hazánk-

Ez azt jelenti, hogy ha ma bűnt követek el, vétkezem Isten, vagyis az Úr Jézus Krisztus ellen, és ezzel újra az Ő keresztség általa ingyen kapott kegyelmet teszem hiábavalóvá magamban. Jézus egyszerre isteni és emberi természetéből az emberire tekintve, a földön eltöltött idejét számolva úgy is mondhatom, hogy mindazt, amit elszenvedett, nem kétezer éve szenvedte el értem. Azóta az Ő számára csak negyven nap telt el. Az én elkövetett bűneim ilyen szempontból éppen olyan közeli a számára időben, mint Péter tagadása, Tamás hitetlensége, vagy Júdás árulása.

Vagyis azokat a sebeket, amik negyven nap alatt még talán be sem gyógyultak teljesen, én újra és újra feltépem. Talán túl kemény a megfogalmazás, de azt szerettem volna érzékeltetni egy talán érdekesnek mondható megközelítésből, hogy Jézus milyen közel is van hozzánk, még időben is.

kal a vesztesnek mutakozó háború után?”. Sokat foglalkozott a konferencia társadalmi problémákkal, a földkérdéssel, a parasztság súlyos helyzetével, az értelmiség útkeresésével. Számomra azért különösen jelentős ez a konferencia, mert én is részese lehettem. 75 évvel ezelőtt az Eötvös Lóránd Tudományegyetem elődjének másodéves bölcsészhallgatójaként és az SDG tagjaként vehettem részt ezen a konferencián.

Soós Géza, az SDG elnöke, a konferencia szervezője nagyon fontosnak tartotta, hogy törekedjen a magyarság lelki egyensúlyára. Ennek szorgalmazásáért biztosított lelki környezetet és programkeretet a sokféle irányzatot képviselő résztvevők számára. Az SDG tagok részére a konferencia minden délelőtti csoportos Bibliatanulmányozással kezdődött, s ezeken önkéntesek is részt vehettek. Az újság fényképének tanúsága szerint „a természet látgy ölen” kis csoportokban olvastuk

és tanulmányoztuk a Szentírást, és énekeltünk zsoltárokat. Délután hangzottak az előadások, viták. Nagy élmény volt számomra, hogy élő valóságban láthattam és hallgathattam a kor jelentős íróit, politikusait. Jelen voltak: Németh László, Darvas József, Kodolányi János, Illyés Gyula, Féja Géza, Karácsony Sándor, Erdei Ferenc, Veres Péter stb. Az előadásokat követő heves vitákban ütköztek össze az eltérő álláspontok. Esténként, vacsora után evangelizációval, tábortűzzel, népdalok éneklésével zárult a nap. Ez is igen felemelő érzést nyújtott.

75 év távlatából ma is szívemben él ez a szép, imádságnak is beillő finn esti dal, melyet Balla Péter lelkész az esti tábortűzek vezetője tanított meg a tábortűzek résztvevőinek.

FINN ESTI DAL

Ó terjeszd ki Jézusom
Oltalmazó szárnyad,
És csitíts el szívemben
Bút, örömet, vágyat!
Légy MINDENEM, légy FÉNYEM!
Sötétén jó az éj;
Nagy IRGALMADBÓL élnem,
Szüntelen Te segítél!

Úgy gondolom, hogy ez a dal 75 évvel ezelőtt ott Szárszón a csillagos esti égbolt alatt sokak lelkét megérinthette a nem hívők közül is, mert Krisztus evangéliuma bárhol mindenkihez szólhat!

1940 Magyar Élet Tábor

SZŐGYÉNYI-KOVÁCS HENRIETTA

Levél az Úrnőnek

■ János második levele

Kedves Olvasó!

A mai világban, ha azt a szót halljuk, hogy levél, akkor többféle kép jelenik meg a fejünkben. Talán nosztalgizunk, hogy régen milyen jó volt, mikor egy általunk szeretett személytől szerelmes levelet kaptunk. De ma már ez nem így van. Szerelmes levelek helyett rövid félszavakból álló üzeneteket kapunk a kedvesünktől, a barátainktól. Ha mégis szeretnénk valamit hosszabban megfogalmazni, akkor e-mailt írunk. Ebben a rövid cikkben szeretném bemutatni egy ókori, e-mail hosszúságú levél mondanivalóját, amit egy „úrnőnek” küldtek.

János második levele antik levélformulával kezdődik: megnevezi magát a küldő és megszólítja a címzettet is. A levelet „a presbiter” írja, ami arra enged következtetni, hogy a címzett tisztában volt a küldő személyével. Nagyon erősen valószínűsíthető, hogy az író János apostol, aki egy bizonyos gyülekezetnek üzent. A kapcsolat bensőséges és bizalmas, érződik az apostol szeretetteljes féltése és intése. Egy szóban úgy lehet összefoglalni a levél figyelmeztetését: Vigyázz!

„Áldás Békesség” –

a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség időszaki kiadványa

A szerkesztőség címe:

1139 Budapest, Frangepán u. 43.
Telefonszáma: +36 1 350-8659
e-mail: frangepan@chello.hu

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Kléri-Czakó Szilvia,
Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi,
Koroknai-Tegez Ferenc, Nagy Gábor,
Solymosi Sándorné, Szőgyényi-Kovács Henrietta,
Szloboda József

A gyülekezet számlaszáma:

10700691-25603301-51100005

(Kérjük hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

Elsősorban vigyázzanak arra, hogy megmaradjanak Krisztus szeretetében. Emlékezteti János a gyülekezetet arra, hogy Jézus azt hagyta meg nekünk parancsként, hogy szeressük Istent és szeressük egymást. Bár az emberek többsége kiábrándult és kételkedve viszonyul a másik emberhez, a gyülekezeteknek meg kell mutatniuk a kívüllátnak, hogy mi valóban képesek vagyunk a szeretetre, és képesek vagyunk egymást elfogadni, akármennyire is különbözik a természetünk. Vigyázzunk, hogy meg ne fogyatkozzék a szeretetünk egymás iránt!

Másodsorban pedig vigyázni kell azokkal az emberekkel, akik nem annak vallják Jézust, mint aki valójában volt. Első olvasásra talán durva, hogy az apostol azt írja, nem szabad befogadni azokat a vándorprófétákat, akik hazugságot mondanak Jézusról. De hát hol van a krisztusi szeretet? Az apostol itt a gnosztikus gondolkodók ellen emel szót, akik azt terjesztették, hogy Jézus nem volt valódi ember, hanem csak látszat teste volt. Ha a gyülekezeti tagok befogadják őket, akkor közösséget is vállalnak ezekkel az emberekkel és meghallgatják őket. Az apostol védeni akarja a gyülekezeti tagokat a Jézus elleni gondolatoktól.

Mi hányszor hallgatunk olyan információkat és álláspontokat, melyek ellentétben állnak az Isten Igéjével? Számtalan esetben. De minél inkább megtöltjük a gondolatainkat és szívünket Isten Igéjével, annál inkább meg tudunk erősödni az Ő szeretetében, és annál inkább tudjuk egymást is szeretni.

„ Ez a szeretet pedig azt jelenti, hogy az ő parancsolatai szerint élünk: ez a parancsolat viszont az, amelyről kezdettől fogva hallottátok, hogy aszerint kell élnetek.” 2Jn 6

